

TE GAST

In deze rubriek reageert een deskundige gast op een vraag of stelling. Deze week formuleert Sofie STRUBBE een antwoord op het hier en daar te horen pleidooi voor een actieve mannenbeweging, naar aanleiding van de Internationale Mannendag op 19 november.

Liefst geen activisme over mannenrechten

Sofie STRUBBE
Raadslid bij Femma. Blogt op
www.perfectdayforapicknick.be

Hebben we in Vlaanderen een brede georganiseerde mannenbeweging nodig? Volgens mij wel, maar niet in de vorm waarin je mannenbewegingen vaak ziet ontstaan: het mannenrechtenactivisme. Dat is namelijk antifeministisch en oerconservatief. In het weekblad Knack stelde de Amerikaanse psycholoog en mannenrechtenactivist Paul Elam recent bijvoorbeeld dat hij strijdt „tegen privileges voor het ene geslacht en vóór gelijke wettelijke behandeling”.

Hij bedoelt dan uiteraard dat vrouwen allerhande privileges genieten en bevoordeeld worden door de wetgever. Dat klopt natuurlijk niet. Het zijn vrouwen die zowat overal ter wereld onderdrukt worden, niet mannen. Veel meisjes mogen niet naar school, gewoon omdat ze meisjes zijn. Sommige meisjes worden zelfs niet geboren, omdat ze meisjes zouden zijn. Vrouwen zijn vaker het slachtoffer van seksuele intimidatie of verkrachting. Vrouwen

hebben vaker slecht betaalde jobs. Vrouwen leven vaker in armoede. Seksisme bestaat, en mannen zijn er niet het eerste slachtoffer van. Als het de bedoeling is van de mannenbeweging om de onderdrukking van de man aan te klagen, dan is me niet helemaal duidelijk welk groot onrecht ze precies wil bestrijden. Een dergelijke beweging lijkt me zelfs een beetje ridicul.

„Mensen verwachten nu al dat mijn zoon van anderhalf minder emotioneel is dan zijn grote zus”

Natuurlijk ondervinden ook mannen negatieve gevolgen van de genderongelijkheid in onze samenleving. Mannen moeten voldoen aan een stereotiep beeld van mannelijkheid. Ze mogen niet huilen en worden vreemd aangekeken wanneer ze voor zorgjobs kiezen of hun gezin belangrijker vinden dan hun carrière. Vorige week zei iemand tegen mijn zoon van anderhalf

jaar oud: „Grote jongens huilen niet”. Mensen verwachten nu blijkbaar al dat hij stoerder – lees: minder emotioneel – is dan zijn grote zus, terwijl hij nog maar net geen baby meer is.

Hoe moet een jongen zich emotioneel ontwikkelen in een samenleving die eist dat hij zijn emoties verbergt? Dat de zelfdoingscijfers bij mannen hoger liggen dan bij vrouwen, moet ons dan niet verbazen. Diezelfde dag kreeg mijn zoon commentaar omdat hij een prinsessenjurkje wilde aantrekken.

Het was een jurk met glitters waaraan geen enkele peuter kan weerstaan. Mijn dochter werd met bewonderende uitroepen en met flitsende camera's aangemoedigd toen ze het kledingstuk aantrok. Toen mijn zoon even later haar voorbeeld wilde volgen, zag hij daarentegen gefronste wenkbrauwen. Voor een meisje is het geen probleem om stoer te zijn. Een jongen die huilt of interesse toont in zogenaamde 'meisjesdingen', wordt echter al snel op zijn plaats gezet, zelfs al is hij nog maar anderhalf jaar oud.

© Reinhart

Jongens en mannen hebben alles te winnen bij meer gendergelijkheid. Zelf zie ik wel iets in een pro-feministische mannenbeweging, die samen met de vrouwenbeweging opkomt voor meer gendergelijkheid en kritische vragen stelt bij de genderstereotypering die ook mannen in een kooi zet. Een dergelijke beweging bestaat al in Nederland. EMANcipator zet naar eigen zeggen „mannenemancipatie op de kaart door de verbetering van de mogelijkheden voor mannen om zich in veiligheid, vrijheid en gelijkwaardigheid ten volle tot mens te kunnen ontwikkelen en zich te bevrijden van beperkende en destructieve codes van mannelijkheid én door positieve bijdragen van mannen aan de emancipatie van vrouwen.”

Ook in Vlaanderen kunnen we een beweging gebruiken van mannelijke rolmodellen die komaf maken met het beeld van de stereotiepe man. Dergelijke rolmodellen kunnen jongens bijvoorbeeld versterken in hun keuze voor een atypisch beroep, zoals vroedman of kleuterleider, omdat daar helemaal niets

‘onmannelijks’ aan is. Een mannenbeweging kan daarnaast een forum zijn voor mannen die zich willen uitspreken over thema's die nu vooral door de vrouwenbeweging worden aangekaart, zoals seksuele intimidatie.

Als iemand in Vlaanderen een mannenbeweging wil oprichten, laat het dan een beweging zijn die mannen empowert om te huilen, om te zorgen en om het de normaalste zaak van de wereld te vinden als ze minder verdienen dan hun vrouw. Laat het een beweging zijn van mannen die bij het opnemen van een politiek ambt of een job met veel verantwoordelijkheid zélf aanklaart dat het niet evident is om dit te combineren met hun gezin.

Laat het een beweging zijn die mannen aanspoort om vaderschapsverlof te nemen, om tijd door te brengen met hun gezin en om voor 'zachttere' beroepen te kiezen. Laat het een mannenbeweging zijn die samen met de vrouwenbeweging op de barricaden gaat staan voor meer gendergelijkheid. Op die manier versterken mannenemancipatie en vrouwenemancipatie elkaar.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen? Schrijf naar **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of e-mail naar lezersbrieven@kerknet.be, met vermelding van uw naam en adres. De redactie behoudt zich het recht lezersbrieven taalkundig te bewerken en in te korten.

Uitvaarten

KERK & leven, 26 OKTOBER 2016

Ik heb met belangstelling de lezersbrieven gelezen over uitvaarten, waarin wordt gezegd dat eucharistievieringen niet toegelaten zijn door de bisschoppen.

Net als veel van mijn collega's doe ik als priester nog steeds vele uitvaarten met een eucharistieviering. Ik merk wel dat veel priesters en lekenmedewerkers zeggen dat een eucharistie verboden is. Dat klopt niet. De eucharistie is het hoogtepunt van ons christen zijn, dus waarom zou je dat verbieden? Dat creëert in heel wat parochies wrevel en zelfs ruzies tussen de voorganger en andere pastorale medewerkers.

Onze bisschop heeft duidelijk gezegd: in principe zijn alle begrafenissen gebedsdiensten, maar als er een priester aanwezig is en de familie vraagt om een

eucharistieviering, dan mag men niet weigeren.

Het zou wel goed zijn dat hierover wat meer duidelijkheid komt. Hetzelfde geldt voor het voorgaan in een crematorium of aula.

Jan BRASPENNING, Turnhout

Luc De Schepper

KERK & leven, 26 OKTOBER 2016

Dank voor het vraaggesprek met Luc De Schepper. Het is bewonderenswaardig hoe moedig en serene hij in zijn situatie de toekomst tegemoet ziet.

Ongetwijfeld heeft zijn geloof er iets mee te maken. Het katholicisme is, zonder te willen pochen, de godsdienst waarin de dood met het meeste vertrouwen tegemoet kan worden gezien. Christus stierf een zeer verneederende en pijnlijke dood, maar toch is Hij tastbaar verzezen.

Anderzijds biedt Christus' Kerk ons cruciale sacramenten aan in het aanzicht van het levens-einde: biecht, communie en het sacrament der zieken.

Het is eigenlijk onbegrijpelijk dat sommige mensen de dood op een nihilistische manier willen ingaan. Misschien zou dat anders uitpakken als ze ons geloof beter zouden kennen.

Gilbert KNUYT, via Kerknet

Interreligieus

KERK & leven, 2 NOVEMBER 2016

De "Geest van Assisi" is geen andere dan die door Leo Tolstoj nagelaten in zijn laatste boek. Hij werd voor deze ideeën uit de Russische Orthodoxe Kerk gezet. Het is verheugend dat de werking van onze Heer, misschien traag, maar toch zeker blijft werken.

Marc VERHOEVEN, Buggenhout

Advertentie

Mijn Stannah Siena, aangepast aan mijn behoeften

Documentatie en gratis
prijsop offerte op
0800 95 950

info@stannah.be

www.stannah.be

Naam + Voornaam
Adres
Postcode Tel :
Stad E-mail

Stannah sprl
Poverstraat 208, 1731 Relegem

Stannah